

Sygn. akt VI Ka 218/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Żuk

Protokolant Małgorzata Pindral

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2017 roku

sprawy **B. C.** ur. (...) w K., c. J. i A. z domu C.

obwinionej z art. 119 § 1 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 20 lutego 2017 r. sygn. akt II W 214/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionej B. C.;

II. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50

złotych za postępowanie odwoławcze i opłatę w kwocie 60 złotych.

Sygn. akt VI Ka 218/17

UZASADNIENIE

B. C. została obwiniona o to, że:

w dniu 12 czerwca 2016 r. w miejscowości K., woj. (...), gmina i powiat K. na ul. (...). W. (...), dokonała kradzieży z mieszkania portfela o wartości 150 zł wraz z zawartością 200 złotych oraz pieniędzy leżących obok portfela w kwocie 50 złotych, na łączną kwotę 400 zł, czym działała na szkodę R. S., tj. o popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 20 lutego 2017 r. w sprawie sygn. akt II W 214/16:

1. B. C. uznał za winną tego, że w dniu 12 czerwca 2016 r. w miejscowości K., woj. (...), gmina i powiat K. na ul. (...). (...) dokonała w mieszkaniu kradzieży portfela o wartości 100 zł wraz z zawartością pieniędzy w łącznej kwocie 300 złotych oraz pieniędzy leżących obok portfela w kwocie 50 złotych, czym działała na szkodę R. S., to jest popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. wymierzył jej karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności, zobowiązując ją w tym czasie do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdzieści) godzin,

2. na podstawie art. 119 § 4 k.w. orzekł wobec B. C. obowiązek zapłaty na rzecz R. S. kwoty 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych będącej równowartością ukradzonego mienia,

3. na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r., w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...) w sprawach o wykroczenia oraz art. 2 ust. 1 pkt

1 i ust. 2 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od B. C. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 100 zł i wymierzył jej opłatę w kwocie 60 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca obwinionej. Powołując się na przepis art. 103 k.p.w., zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że z zebranego materiału dowodowego sprawy można wyprowadzić wniosek, że obwiniona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu w sytuacji, gdy sam fakt przebywania obwinionej w dniu zdarzenia w budynku wielorodzinnym i nawet opuszczenie budynku szybkim krokiem nie może świadczyć jeszcze o tym, że obwiniona dokonała kradzieży portfela z mieszkania na szkodę R. S..

W oparciu o powyższe skarżąca wniosła o zmianę wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie obwinionej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja jest niezasadna.

Wbrew podniesionemu zarzutowi Sąd Rejonowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Ustaleń tych dokonał po przeprowadzeniu wyczerpującego postępowania dowodowego, a zebrane dowody ocenił swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Swoje stanowisko, zarówno co do oceny dowodów jak i co do oceny zachowania oskarżonego, w sposób wyczerpujący uzasadnił w pisemnych motywach wyroku. Przyznał tam, że brak jest bezpośredniego dowodu sprawstwa obwinionej, żaden ze świadków nie widział jej w mieszkaniu pokrzywdzonej, ani też nie widział w jej rękach portfela. W odróżnieniu jednak od apelującej Sąd ten nie poprzestał na tym stwierdzeniu, ale przeprowadził rzetelną i swobodną ocenę dowodów pod kątem tego, czy wynika z nich niezbicie, że to właśnie B. C. dokonała przedmiotowej kradzieży.

W procesie karnym nie jest warunkiem przypisania sprawstwa obecność wiarygodnego dowodu bezpośredniego. Możliwe jest to również na podstawie dowodów, które prowadzą do ustalenia jednoznacznego łańcucha poszlak i kategoriycznych ustaleń co do sprawstwa i winy. Tak właśnie było w przedmiotowej sprawie, a Sąd Rejonowy sprostą szczególnym wymogom nałożonym na niego z uwagi na poszlakowy charakter procesu.

Sąd I instancji wskazał w pisemnym uzasadnieniu wyroku te dowody, na podstawie których wyprowadził swoje logiczne wnioski, przekonująco też uzasadnił je. Przy uwzględnieniu tych dowodów oraz zasad logiki i doświadczenia życiowego, w sposób kategoriyczny można było ustalić, że to właśnie B. C. dopuściła się zarzucanego jej czynu, odrzucić zaś jako nieprzekonujące inne możliwości. W szczególności całkowicie dowolne i niezgodne z zebranymi dowodami są sugestie obrońcy oskarżonej zawarte w apelacji, że kradzieży portfela i pieniędzy mogli się dopuścić sąsiedzi pokrzywdzonej lub też inne osoby, które znalazły się w budynku, w którym R. S. zamieszkuje. Z dowodów wynika przecież zgodnie, że B. C. była jedyną osobą niezamieszkałą w tym budynku, która w krytycznym czasie się tam pojawiła. Zebrane dowody nie dają jakichkolwiek podstaw do wnioskowania, że kradzież była dziełem któregośkolwiek z sąsiadów. Słusznie Sąd Rejonowy wskazał, że zeznania świadków przesłuchanych w toku postępowania wzajemnie ze sobą korespondują i dopełniają się, tworzą przy tym logiczny ciąg zdarzeń. Dotyczy to również zeznań samej pokrzywdzonej, która nie formułowała podejrzeń wobec któregośkolwiek z sąsiadów. Całkowicie dowolne sugestie skarżącej należy odrzucić i nie mają one znaczenia dla podważenia logicznej analizy dokonanej przez Sąd I instancji.

Oczywiście rację ma obrońca, że Sąd ten obowiązany był ustalić w sposób niebudzący wątpliwości, że to właśnie B. C. dopuściła się zaboru portfela i pieniędzy. Temu obowiązkowi Sąd sprostą. Wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wnioski i okoliczności, przy uwzględnieniu wszystkich dowodów ocenionych jako wiarygodne, pozwalały mu czynić w niniejszej sprawie kategoriyczne ustalenia. Nawet jeśli każdy dowód z osobna nie dowodził sprawstwa B. C., to ich analiza łączna, spójna i logiczna nie pozostawia w tym zakresie wątpliwości. Inne możliwości dokonania kradzieży zostały w toku postępowania wykluczone, względnie nie mają jakiegokolwiek oparcia w zebranych dowodach, zaś łańcuch poszlak układa się w jedną spójną i logiczną całość.

Sama obwiniona nie wyjaśniła, z jakiego powodu znalazła się w budynku przy ul. (...) w K., co tam robiła, ani też dlaczego szybkim krokiem a nawet biegiem potem się stamtąd oddaliła. Sugestie zawarte w apelacji dotyczące powrotu do dzieci są gołosłowne i nieoparte jakimkolwiek dowodem.

Zarzucając zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, obrońca nie przedstawił okoliczności i dowodów, które nie były przedmiotem rozważań Sądu Rejonowego. Zaprezentował jedynie własne oceny a raczej sugestie odmienne od tych zawartych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zdaniem Sądu Okręgowego przedstawione w apelacji twierdzenia nie są w stanie podważyć słuszności dokonanych ostatecznych wniosków i wyprowadzonych na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy nie oparł swoich ustaleń na pojedynczych dowodach. Podstawę wnioskowania stanowiły zeznania świadków, dokumenty oraz nagranie z monitoringu. Sąd przeprowadził analizę tych dowodów pod kątem ich spójności, logiczności i wzajemnej zgodności. Sposób, w jaki zapoznał się z dowodami dotyczącymi przedmiotowego zdarzenia i w jaki przeanalizował wszystkie okoliczności ujawnione na rozprawie głównej czyni dokonaną przez ten Sąd ocenę dowodów obiektywną, rzetelną i nie pozwala na postawienie jej skutecznego zarzutu. Jak już wyżej wskazano w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał proces myślowy, który doprowadził go do konkretnych niekorzystnych dla obwinionej ustaleń w sprawie. Sąd Okręgowy akceptuje rozważania Sądu I instancji i podziela wniosek, iż z zebranego materiału dowodowego należy wyprowadzić kategorię wniosek, że to właśnie B. C. dokonała w dniu 12 czerwca 2016 r. w K. kradzieży portfela z pieniędzmi i pieniędzy na szkodę R. S..

W świetle powyższych rozważań brak jest przesłanek, aby apelację obrońcy uwzględnić. Podjęte wobec obwinionej rozstrzygnięcie odnośnie jej sprawstwa i winy, kwalifikacji czynu, jak również w zakresie kary, nie nasuwa zastrzeżeń co do słuszności. Wymierzona bowiem obwinionej kara, której przesłanki Sąd rozważył w należyтым stopniu, w żadnym razie nie może być uznana za niewspółmiernie surową, a w świetle uprzedniej karalności B. C. jawi się wręcz jako łagodna. Należy ją ocenić jako adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości i zawinienia i odpowiadającą dyrektywom wymiaru kary. Tym samym brak było podstaw do zmiany orzeczenia Sądu w tym zakresie.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok wobec obwinionej B. C. utrzymano w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto na art. 636 kpk w zw. z art. 119 kpw, natomiast o opłacie na art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.